

V OČAROVANÁ

Nová kniha od autorky Dobrovolnice

AL
press

edice
KLOKAN

HANA
HINDRÁKOVÁ

V OČAROVANÁ

Hana Hindráková

AL
press

edice
KLOJKAN

Copyright © Hana Hindráková, 2015
Ilustrace © Magdalena Bekeská
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Hana Hindráková, 2015
Ilustrace © Magdalena Bekeská
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2015
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-434-0 (pdf)

*Věnováno skvělé kamarádce Lence
Pastorčákové*

*Tuto knihu také věnuji lidem
bojujícím se závislostí na alkoholu,
jejich blízkým a pracovníkům
Centra krizové intervence v Praze v Bohnicích*

PROLOG

Poté co si Fredrick Ochieng odpočinul po cestě, poslal recepční domů. Kradmo se rozhlédl, jestli ho nikdo nevidí, a vzal klíč od Katarinina pokoje. Tiše vyšel schody, zahrnul chodbou doleva a odemkl. Když uklízel její věci, pocítil příval rozladěnosti. Katarina mu na rozdíl od prostoduché Lucy nebyla úplně lhostejná. Zaujal ho její zájem o literaturu, občas pocítil něco, co by se dalo nazvat láskou, a kromě toho mu dělalo dobře, že se do něj zamilovala Evropanka s pletí světlou a hebkou jako peří pelikána. Jakmile se však začala vrtat v jeho nelegálních obchodech, sympatie šly stranou. Fredrick se posadil na postel a schoval hlavu do dlaní. *Proč musela čmuchat? Já jsem přece dobrá duše, pomáhám nemocným od bolesti a ještě nikdy jsem nikoho nezabil. Nakonec ona chtěla jít k čaroději. Nemohl jsem přece čekat, až začne někde vyprávět... Jenom jsem se snažil splnit její přání.*

1. ČÁST

rok 2007

Cesta do bažin pod Ngongskými horami, Keňa Září

Jak se *matatu*¹ přibližoval ke Ngongským horám, pocítil Fredrick Ochieng nezvyklou nervozitu. Všiml si, že se mu ruka mírně chvěje, a tak ji sevřel v pěst, aby to zakryl. Vzápětí se natáhl a se skřípěním otevřel okénko. Opřel se v sedadle a zhluboka se nadechl čerstvého horského vzduchu, vonícího příslibem bohatství, a současně se zatřásl zimou, protože ze západní Keni nebyl na takový chlad zvyklý. Upřel zamyšlený pohled na obzor, kde se nad sněhobílými bavlníkovými plantážemi vypínaly v modravém oparu Ngongské hory. Chladný vítr ohýbal k zemi oranžové květy divoce rostoucích strelícií a proháněl po obloze mraky připomínající stádo zeber. Tam, kdesi v nitru hor, prý přebýval ve starém baobabu u hlubokých bažin čaroděj Mamba. Muž z kmene Akamba s temnými očima a ještě temnější aurou opředenou pověstmi. Každého, kdo vyhledal Mambu a žádal ho o pomoc, stihlo později neštěstí a jeho duše se navěky toulala hlubokými močály. Přesto k němu lidé dál přicházeli s prosbami o bohatství, o lásku, o prokletí nepohodlných osob a nestarali se, co nastane později. Budoucnost je nezajímala. Aspoň tak se to Fredrick dozvěděl od svého bratrance Victora žijícího v Ngongských horách.

¹ Dopravní prostředek v Keni, sloužící jako MHD nebo dálková doprava

„Zastavte,“ křikl na mladého řidiče. Podle podlouhlého oválného tvaru hlavy usoudil, že stejně jako on patří do kmene Luo.

Usměvavý muž s krátkým trávníčkem vlasů zkušeně stočil volant k levému kraji hliněné silnice a dupl na brzdu. Staříčkový *matatu* s hlasitým škytnutím zabrzdil, a když zastavil, zvedl se kolem něj závoj červeného prachu. Drobné částičky vletěly otevřeným oknem dovnitř a několik cestujících se rozkašlalo. Vzápětí se ulomil nárazník a s tupou ránou dopadl na zem. Řidič hlasitě zaklel, s pohaslým úsměvem ve tváři prudce otevřel dveře, oběhl bílou dodávku a obhlédl škodu. V černých očích se mu zablýsklo podráždění.

„Do hajzlu!“ vyštěkl, sebral ze země nárazník a vztekale ho hodil do uličky mezi cestující. Potom s našťavaným výrazem v obličeji a rty sevřenými do úzké čárky usedl zpátky za volant.

Fredrick se mezitím zvedl z potrohaného sedadla, protáhl se úzkou uličkou, překročil nárazník a vystoupil. Místo poděkování poklepal rukou na přední dveře plechové dodávky. Řidič potřásl hlavou a sešlápl plyn. Vůz se rozjel a po chvíli zmizel v oblaku prachu a kouře.

Fredrick si přehodil přes rameno plátěnou hnědou brašnu s vyšitým monogramem FO, kterou dostal od matky k narozeninám, a vykročil vzhůru po úzké červené pěšině lemované trávou zelenou jako svěží čajovníkové lístky těsně před sklizní. Sytá zeleň v něm vyvolala vzpomínky na dětství, kdy se trávník jako hebký koberec, tečkovaný barevnými květy, rozprostíral v zahradě za hotelem Victoria v dobách jeho největší slávy. Hotel patřil k nejoblíbenějším turistickým místům na břehu Viktoriina jezera a Fredrickovi rodiče na něj byli náležitě pyšní. Když ho otec synovi kdysi slavnostně předával, kladl mu na srdce,

aby se o něj staral co nejlépe. Jenže poslední dobou chátral hotel stejně jako zdraví Fredrickovy matky. Otec se toho naštěstí nedožil. Fredrick věděl, že by mu zlomilo srdce, kdyby spatřil hotel v takovém stavu. Proto se rozhodl pro tuto nebezpečnou cestu, která mohla obnovit zašlou slávu rekreačního zařízení.

Vždy po několika metrech se na chvíli zastavil, ostražitě se rozhlédl kolem a bedlivě naslouchal. Musí dávat pozor především na buvoly. Několikrát se zhluboka nadechl a vydechl. Počkal, než se mu uklidní srdce, a kolem osamělé krčící se akácie pokračoval v cestě. Když se konečně přehoupl přes travnatý hřeben nejvyšší hory Lamwia Peak, nebe se zahalilo do červenooranžových odstínů a nad hlubokým údolím se stády buvolů se jako hebký závoj rozvlnilo růžové světlo.

Teprve za soumraku spatřil na kraji bažiny obrovský baobab s šedorůžovým kmenem, na němž byly zřetelné rýhy od slonů a buvolů. Pokroucené větve natahující se k nebi připomínaly zlověstná chapadla chobotnice.

To musí být ono, prolétlo Fredrickovi hlavou. Zvedl pomalu ruku a bojácně zabouchal na dveře u starého stromu. Srdce mu bilo jako o závod a zježené chloupky na pažích, jež ovíval vítr, ho lechtaly.

Když se nikdo neozval, dodal si odvahy a opřel se do dveří, jež se za zvuku připomínajícího starou kvílejší Kikujku pozvolna otevřely. Fredrick váhavě vstoupil dovnitř. Nadechl se zatuchlého vzduchu prosyceného směsí plísni a krve, a ucítil, jak mu srdce vynechalo jeden úder a na čele se mu zaperlil pot. Napadlo ho, jestli se raději nemá otočit a utéct. Touha získat peníze však byla silnější než strach.

Náhle zaslechl podivný, ale přitom povědomý zvuk. Jakýsi šelest doprovázený hrozivým syčením. Uvědomil si, co se děje, a hrůzou mu ztuhla krev v žilách. Zešíroka ote-

vřel oči a spatřil strážce čarodějova obydlí. Čtyřmetrovou mambu černou tyčící se v obranném postoji.

To je můj konec, zděsil se. Věděl, že jakmile se pohne nebo se víc nadechne, mamba zaútočí a on nebude mít šanci přežít.

Velmi dobře si pamatoval, jak mamba uštkla jeho spolužáka cestou ze školy, ačkoliv od té doby uplynulo víc než čtyřicet let. Během chvíle mu jed ochromil plíce a po deseti minutách přestal chlapec dýchat.

Nyní se Fredrick ocitl v podobné situaci. Do reality ho vrátilo další děsivé zasyčení, tentokrát silnější. Sklopil oči a zjistil, že mamba se napřímila až do úrovně jeho pasu, zploštila a roztáhla krk jako kobra. Byla tak blízko, že viděl i její jedové zuby v přední části tlamy.

Když budu mít kliku, umřu do několika minut. Věděl, že nemá smysl utíkat, protože by tím hada ještě víc rozdráždil. Mamby jsou mrštné a útočí velmi rychle.

Fredrick cítil, jak mu navzdory chladnému počasí stékají po těle pramínky potu a kvůli mělkému dýchání už ho bolelo každé nadechnutí. Zoufale potřeboval víc kyslíku. Nakonec zvítězil přirozený reflex a on se zhluboka nadechl. Mamba okamžitě zareagovala na jeho pohyb, zaklonila hlavu a vrhla se na svou oběť.

Stíny v chatrči se zhmotnily ve vysokou vychrtlou postavu, která cosi vykřikla, a mamba se poslušně stáhla.

„Co tady pohledáváš?“ uhodila postava na Fredricka.

Ten se však stále bál pohnout a hrůzou ztratil řeč.

„Co tady pohledáváš?“ ozvalo se znovu.

Fredrick se rozhlédl, jestli mamba opravdu zmizela, a pak potichu odpověděl:

„Potřebuju zrekonstruovat hotel, aby jezdilo víc lidí.“

„Máš mi čím zaplatit?“

Fredrick přikývl.

Čaroděj v dlouhém černém plášti divoce zamával rukama a temný vnitřek stromu zalilo světlo. Natáhl se k dřevěné polici, dlouhými kostnatými prsty uchopil hmoždír a postavil ho vedle mihotajícího se plamene. Z různých zákoutí příbytku vytahoval přísady zabalené v kouscích novinového papíru, hliněnou nádobu s podivným obsahem, tykev s jakousi smradlavou tekutinou, skleněnou lahev s korkovým uzávěrem a rozložil je vedle hmoždíře. Postupně do něj vložil kadidlo, bylinky a vše rozdrtil na jemný sypký prášek. Nakonec přidal zlatý magnetický písek, podal hmoždír Fredrickovi a zašeptal zastřeným hlasem:

„Začni míchat a se zavřenýma očima si představuj sám sebe jako bohatého člověka.“

Fredrick poslechl.

„Staniž se tedy,“ pronesl tajemně Mamba.

Náhle bouchly dveře a Fredrickovi těsně nad hlavou prolétl netopýr. Pak se světlo petrolejky prudce zamihotalo a zhaslo.

Fredrick vyděšeně zařval a začal přerývaně dýchat. Věděl, že mamba je stále s nimi. Celé tělo mu zalil pot. Kdyby svítila petrolejka, bylo by na něm zřetelně vidět padesát let jeho věku. Možná sem vůbec neměl jezdit.

Čaroděj zamával rukama a příbytek znovu zalilo světlo. Muž si vzal od Fredricka hmoždír a opatrně přesypal jeho obsah do skleněné lahvičky. Přes hrdlo natáhl kousek látky, omotával ho provázkem a odříkával:

„Až se vrátíš zpátky, nikým nepozorován posyp práškem kliku hotelových dveří a vstupní místnost. A teď zaplat' a jdi, odkud jsi přišel!“

Fredrick potřásl hlavou, poděkoval a podal čaroději peníze. Vložil lahvičku do náprsní kapsy tmavě zelené košile a s vidinou lepšího života odkrácel opačným směrem, než odkud přišel.

Přenocoval v nedaleké opuštěné chýši a dopoledne pokračoval v cestě. Po hodině chůze došel k několika domkům u prашné hliněné cesty. V záři slunečních paprsků uviděl povědomou postavu okopávající políčko se *su-kuma wiki*¹.

To je neuvěřitelný, jak strašně se Amber podobá. Až přijde správný čas, zaplatí za všechno, co mi kdy ta kurva provedla, pomyslel si s hořkostí při vzpomínce na svou krásnou ženu. Po jedné z hádek sebrala obě děti a utekla kamsi na sever s učitelem z jejich základní školy. Od té doby o nich Fredrick neslyšel. Raději zahnal bolestné myšlenky a pozdravil štíhlou krásku s hladkou kávovou pletí a plnými smyslnými rty:

„*Jambo*,² Lucy.“

Lucy upustila motýčku a údivem otevřela ústa.

„Kde se tady proboha bereš?“

„Byl jsem obchodně v Ngongu kvůli hotelu Victoria, a tak jsem se za vámi přišel podívat,“ odpověděl bez váhání.

Ebenová kráska s dlouhými copánky staženými střapatou oranžovou gumičkou sice zapochybovala o pravdivosti jeho slov, ale nedala na sobě nic znát. Kdyby mluvil pravdu, stavil by se za Victorem v realitní kanceláři a netáhl by se třicet kilometrů k jejich malému zděnému domku uprostřed hor. Ať už z jakéhokoliv důvodu lhal, ona před-

¹ Cenově dostupná zelenina známá v Keni a v mnoha dalších částech východní Afriky

² Ve svahilštině znamená ahoj

stírala, že mu věří, protože jí se jeho návštěva docela hodila. Její prosby byly vyslyšeny. Lucy si hořce pomyslela, že to aspoň zůstane v rodině. Takže se přemohla, nasadila svůdný úsměv a oznámila:

„Victor je v práci a vrátí se až večer.“

Fredrick pokračoval s divadlem.

„Hele, to jsem si neuvědomil. Nebudu teda otravovat.“

„Ty nikdy neotravuješ,“ mávla rukou. „Udělám ti kafe, co říkáš?“

„Tak jo,“ přikývl a nemohl si nevšimnout, že jí v očích zapláol oheň. Nenapadlo ho, jak hodně Lucy dokáže klamat tělem. Vešel do domku s pohledem upřeným na její hezky tvarované pozadí a usadil se na gauči.

„Za minutku jsem zpátky,“ zašvitořila a smyslně se o něho otřela, boky obepnuté přiléhavými červenými šaty. Fredrickovi problesklo v očích vzrušení a ucítil silnou touhu.

Co se asi změnilo? zauvažoval. Vzpomněl si na slunečný den před několika lety, kdy se za ním v Kendu Bay zastavil Victor, aby mu představil svou novou přítelkyni. Už tenkrát se Fredrick rozhodl, že ji jednou dostane.

Lucy se vrátila, pomalu obešla stůl a sklonila se nad ním tak, aby spatřil ve výstřihu její pevná velká prsa. Pak před něj postavila modrý hrnek s ohřátým mlékem a plechovku s instantní kávou.

Zatímco si Fredrick sypal kávu do mléka, posadila se na gauč a upřela na něj vyzývavý pohled. Na okamžik se jí před očima mihla manželova tvář, ale tu představu rychle zahнала. Nedovedla si představit, že by Victora ztratila, ale touha po miminku byla tak silná, že Lucy už nevěděla, kudy kam. *Dělám to přece pro nás pro oba.*

Přehodila nohu přes nohu, takže se jí krátké šaty vyhrnuly. Fredrick mlčky bloudil očima po jejích dokonale

hladkých gazelích nohou, a když na něj Lucy znovu smyslně upřela oči, vrhnul se na ni jako divoké zvíře.

Jsi stejná kurva jako Amber, proběhlo mu hlavou, než do ní vstoupil.

2. ČÁST

rok 2008

Když se Sandra Křížková vrátila v pondělí odpoledne ze školy, překvapilo ji, že hlavní vstupní dveře jejich rodinného domku jsou odemčené. Uvědomila si, že táta by měl až do večera učit v Praze na vysoké škole. Katy jela do východních Čech na autorské čtení ze své nové knihy. Ani si nepamatovala, jak se sestřin před měsícem vydaný román jmenuje. Vlastně ji to moc nezajímalo.

Vešla a vzala za kliku u sestřina přízemního bytu, ale dveře byly zamčené. S neblahou předtuchou si na chodbě zula černé lodičky, odložila jarní fialový kabátek a tiše vystoupala po dřevěných schodech do prvního patra.

„Ty nejsi v práci?“ zeptala se táty místo pozdravu. Otec ležel na gauči a sledoval v televizi Smrtonosnou past.

Karel Křížek sebou leknutím trhl a pokusil se schovat za gauč dvě poloprázdné lahve vodky. Alkoholem ovlivněná motorika však způsobila, že lahve cinkotem dopadly na zem a bezbarvá tekutina se rozlila po světle hnědém linoleu. Jedna z lahví se rozbila. Křížek se zatvářil jako nevinátko a zpomaleně zamumlal:

„Vzal jsem si dovolenou, abych si odpočinul.“

„Ach, tati,“ vzdychla a střelila po něm pohledem plným smutku. Ve svém pokoji odložila školní brašnu, v kuchyni u odpadkového koše popadla smetáček a lopatku a zametla v obýváku střepy. Ačkoliv se neporezala, cítila, jak se jí každý střep bolestně zarývá hluboko do srdce. Za po-

slední roky uklidila tolik střepů, až si říkala, že už musí mít srdce prořezané skrz naskrz.

Jak dlouho může tohle vydržet? Ta otázka jí zalezla pod kůži jako dotěrný parazit, každé ráno se s ní probouzela a každý večer s ní usínala. Někdy se s ní probudila zpocená i uprostřed noci.

Napustila do kbelíku horkou vodu, přidala saponát s citrusovou vůní a vodu setřela. Kartáčem začala drhnout podlahu, jako by se chtěla zbavit všeho zoufalství, které svíralo její nitro. Přestože vodka nezapáchala, zdálo se jí, že je alkoholem načichlý celý jejich domek.

„Co šlíš?“ zabrblal táta.

Místo odpovědi sevřela ruce v pěst a ztěžka vydechla.

„Nemuselas to dělat,“ zadrmolil zase táta.

Sandra nereagovala. Ze zkušenosti věděla, že když je táta opilý, nemá smysl s ním cokoliv rozebírat či mu jakkoliv odporovat. A od doby, co jim umřela máma, se bohužel opíjel velice často.

„Tak slyšíš?“ obořil se na ni táta.

„Jasně, nejsem hluchá. Prostě jsem chtěla uklidit, aby do toho někdo nešlápl a nepořezal se o střepy,“ odpověděla mírně zvýšeným hlasem, přestože se jí chtělo řvát. Tolik potřebovala ze sebe vykřičet všechnu nahromaděnou bolest, která ji dusila. Někdy už měla tak málo kyslíku, že lapala po dechu a v duchu se modlila, ať to všechno skončí. Jenže se neobjevil nikdo, kdo by přinesl kyslíkový přístroj a připevnil jí na obličej kyslíkovou masku.

„Říkal jsem, že uklidím, jen co dopiju kafe,“ zamumlal táta.

„Já vím,“ povzdechla si a snažila se co nejrychleji zmizet do svého pokoje. Na tuhle řízenou sebevraždu už se opravdu nemohla dívat. Posledních pět let se jí táta ztrácel

před očima a strašně se bála, že se nedožije ani její maturity a ona si nebude mít s kým zatančit na maturitním plesu.

„Počkej, nikam nechod’“, houkl táta.

Neochotně se vrátila zpátky do obývacího, opřela se o rám prosklených dveří a znovu se na otce zadívala. Na člověka, který už vzdal život. Tak strašně ji to bolelo, že ani kvůli ní se nechce dát dohromady. Vzpomněla si, jak se nelichotivě vyjadřoval o svém otci, který se upil v pouhých padesáti letech, a on nyní kráčí po stejné cestě. Zakoupil si taky jízdenku do pekla.

„No?“ protáhla otráveně a její hlas zněl podrážděně i jejím vlastním uším.

„Nevotvírej si na mě klapáčku“, zavrčel.

Sandra už se nedokázala ovládat. Bolest v jejím nitru byla tak silná, že jí paralyzovala i mozek. Musela ven. Sandra si dala ruce v bok a tiše spustila:

„Tati, nejsem na tebe hnusná. Mám tě moc ráda a nedokážu se dívat, jak se pomalu zabíjíš.“

Otcův pohled ztvrdl.

„Co tím myslíš?“

„Co tím asi můžu myslet?“ Ukázala rukou na místo, kde se ještě před chvílí válely dvě lahve vodky. „Musíš se sebou začít něco dělat.“

V očích se mu zablesklo podráždění a rty se sevřely do tenké čárky. „Co to máš zase za móresy?“

Sandra se posadila na kraj gauče a prosebně spojila ruce do naléhavého, ale jak předem věděla, neúčinného gesta.

„Vždyť jsi na tom závislej.“

Otcův obličej zbrunátněl.

„Snad si můžu dát pár panáků, ne? To ze mě ještě nedělá alkoholika. A ty o tom víš kulový!“

„Házíš do sebe panáky každý den“, povzdechla.

Otec ztěžka oddechoval a od úst mu odletovaly kapky slin.

„Děláš si ze mě srandu?“

„Mám strach, že umřeš,“ vzlykla.

„Chcípnete všichni.“

„Jenže já se bojím, že ty umřeš brzo. Tati, prosím, mluvila jsem s jednou doktorkou, která by ti zajistila léčení v Praze.“

Pan Křížek se prudce posadil a zakymácel se. Pak bouchl rukou tak, až se otrásla skleněná deska konferenčního stolu, a zařval:

„Takže ty za mýma zádama nakecáváš něco cizím lidem? Nejdřív si koukej uklidit před vlastním prahem, než budeš soudit ostatní lidi!“

Měla suché rty a jazyk se jí lepil na patro, že dokázala stěží promluvit. Věděla, že tuhle debatu neměla vůbec začínat, ale nedokázala se ovládnout. „Tak sorry,“ zamumlala a odběhla s pláčem do svého pokoje. Tam si jako pokaždé dala na uši sluchátka, nastavila hlasitost na maximum a pustila si songy od Shakiry. Vždycky jí zlepšily náladu.

Když večer zaslechla bouchnutí domovních dveří, ulevilo se jí, že už není s tátou sama doma. Vstala a doploužila se do obývacího pokoje, kde Kateřina s tátou diskutovali o proběhlém autorském čtení.

Jak jinak, pomyslela si a bodl ji osten žárlivosti. Otec jako spisovatel neuspěl, chyběla mu totiž Katčina houževnatost a vytrvalost. Nikdy to však naplno nepřiznal a raději prohlašoval, že se chtěl věnovat výuce studentů. Ve své starší dceři se však viděl a sny si plnil prostřednictvím jejích úspěchů.

„Sandy, čtení bylo bezva. A představ si, že tam přišlo šedesát lidí,“ rozzářila se Kateřina.

Nesnáším to její bezva. „Fakt hustý,“ zamumlala Sandra a s hrůzou zjistila, že táta otevřel další lahev vodky. Naklonila se ke Katce a šeptla jí do ucha:

„Přesvědč tátu, ať jde na léčení.“

„Všechno slyším,“ ozvalo se z gauče a pak se pan Křížek obrátil ke Kateřině:

„Ty si nemyslíš, že jsem alkoholik, vid’?“

„Ne, tati, nemyslím,“ odpověděla jemně Kateřina a poladila ho po slepených hnědých vlasech. „Mám tě moc ráda. Jsi bezva.“

Sandra se naštvane vrátila do svého pokoje. Nechápala, proč ho Katy chrání a nepomůže jí tátu přesvědčit. *Já ji fakticky nesnáším.*